

havde været Tale, og som sikkert vilde kunne kaste en Del af sig.

Udsigterne for denne Sag var rigtignok i Øjeblikket alt andet end lyse. Der var i Løbet af Efteraaret paa Foranstaltning af Hofjægermesteren bleven afholdt et Par offentlige Møder om den; men det havde vist sig umuligt at skabe Enighed mellem de to-tre Hundrede større og mindre Lods ejere, hvis Interesser berørtes af den, og uden hvis udelte Tilslutning der intet kunde udrettes. Skønt i Grunden hver enkelt var overbevist om, at den foreslaaede Ordning vilde kunne blive fordelagtig for ham, modsatte han sig den — eller stillede sig dog uvillig til den — af Ængstelse for, at Ens Nabo eller Svoger eller Brøder skulde tjene endnu mere ved den eller komme forholdsvis billigere til sin Fordel. Saa undte man nu heller ikke Hofjægermesteren Æren af at sætte et saa betydningsfuldt Foretagende i Værk. De store Bønder var tilsidst helt udeblevne fra Møderne, og man betragtede dermed Planen som uhjælpelig strandet.

Men nu blandede Pastor Blomberg sig pludselig i Sagen. Med den lykkelige Evne, han besad, til bestandig i sine smaa Privatinteresser at se Samfunds- eller Menighedsanliggender af vidtrækkende Betydning besluttede han — som han sagde til sin Kone — „at gribe om denne grimme Brændenælde,“ der syntes ham et nedslaaende Eksempel paa, hvorledes Ufordragelighedens og Mistroens Ukrudt kunde vedblive at skyde op i et ved Aanden lutret og frigjort Samfund. Først søgte han underhaanden at indvirke paa nogle af dem, paa hvis Godtykke et gunstigt Udfald fortrinsvis beroede; men da han mødte Modstand, blev han vred og gik angrebsvis tilværks. Ved et stort Opbyggelsesmøde, hvor hele